

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti žalovanému: **město Kravaře**, se sídlem úřadu Náměstí 405/43, Kravaře, zastoupenému JUDr. Radimem Kubickou, MBA, advokátem se sídlem Ó. Lysohorského 702, Frýdek-Místek, za účasti: **I) Mgr. Monika Brzesková, II) Ing. Andreas Hahn**, zastoupen Mgr. Tomášem Palou, advokátem se sídlem Veleslavínova 240/8, Opava, **III) Ing. Petr Muczka**, o žalobě ve věcech samosprávy proti usnesení zastupitelstva města Kravaře ze dne 16. 12. 2015, č. 9.77/2015, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2018, č. j. 22 A 120/2016 – 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Ostravě žalobu podle § 67 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhoval, aby krajský soud zrušil usnesení zastupitelstva žalovaného ze dne 16. 12. 2015, číslo 9.77/2015 a) – c), kterými zastupitelstvo rozhodlo o poskytnutí peněžitého daru podle § 85 písm. b)

zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) (dále jen „zákon o obcích“ – *ve znění účinném do 30. 6. 2016 pozn. NSS*), ve výši 100.000 Kč paní Mgr. Monice Brzeskové, ve výši 65.000 Kč panu Ing. Andreasi Hahnovi. a ve výši 65.000 Kč panu Ing. Petru Muczkovi (dále též „napadená usnesení“). Žalobce uvedl, že je orgánem příslušným k výkonu dozoru nad usneseními, rozhodnutími a jinými opatřeními orgánů obcí v samostatné působnosti podle § 124 zákona o obcích a při výkonu dozorové činnosti dospěl k závěru, že předmětná usnesení, kterými zastupitelstvo žalovaného schválilo starostce a dvěma místostarostům žalovaného peněžité dary, jsou v rozporu s právními předpisy, protože členům zastupitelstva lze poskytnout pouze měsíční odměnu za výkon funkce, při skončení výkonu funkce a v některých případech při skončení funkce v průběhu volebního období. Žádné jiné peněžité dary či mimořádné odměny nelze zastupitelům obce za výkon funkce přiznat.

[2] Po zhodnocení, že žaloba je přípustná, ji krajský soud shledal důvodnou a napadená usnesení zrušil. Uvedl, že pro účely posouzení zákonnosti napadených usnesení je nutno posoudit, zda peněžité částky byly v přezkoumávané věci schváleny ve prospěch konkrétních fyzických osob bez ohledu na jejich funkce a pouze náhodou se jednalo právě o starostku a dva místostarosty, nebo zda byly sporné „dary“ poskytnuty „obdarovaným“ vzhledem k jejich funkci, a ve druhém případě, zda a jakým způsobem bylo poskytnutí peněžitých částek odůvodněno.

[3] K první otázce soud neměl pochybnosti o tom, že peněžité „dary“ byly schváleny ve prospěch starostky a dvou místostarostů s ohledem na jejich funkci. Jak na zasedání rady, tak zastupitelstva byly v samostatném bodě navrženy „dary“ pouze těmto zastupitelům, což prakticky vylučuje jakákoliv jiná kritéria výběru příjemců peněžitých částek. S tím koresponduje také způsob rozdělení peněžních částek, kdy starostka obdržela nejvyšší plnění a dva místostarostové totožné nižší částky. Jak navíc vyplývá z pozvánek na zasedání zastupitelstva a rady, poskytnutí „darů“ bylo odůvodněno shodným způsobem pro všechny tři představitele samosprávy, aniž by byly zvlášť (speciálně) zdůrazněny některé činnosti, které např. starostka vykonala navíc nad rámec dvou zbývajících obdarovaných a které by odůvodňovaly poskytnutí vyšší částky.

[4] K odůvodnění poskytnutých částek soud předně uvedl, že při posuzování faktické vůle členů zastupitelstva jsou významné pouze důvody uvedené v písemných pozvánkách, neboť ty byly podkladem pro rozhodování rady a zastupitelstva. Proto neprováděl navržené důkazy výslechem osob zúčastněných na řízení, fotodokumentací k akcím a podklady, které měly prokázat, že osoby zúčastněné na řízení fakticky vykonaly i další činnosti v pozvánkách neuvedené.

[5] Soud konstatoval, že do samostatné působnosti obce lze zasáhnout jen tehdy, vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem. Jedním z takových důvodů je nakládání s veřejnými prostředky, zejména pokud se jedná o poskytování veřejných prostředků ve prospěch starostky a dvou místostarostů, kteří jsou nejvyššími představiteli samosprávy v obci a jejichž odměňování je kogentně upraveno zákonem. Krajský soud měl za to, že v souladu s veřejným zájmem a ochranou zákona je takový výklad zákona, podle kterého peněžité plnění ve prospěch starosty a místostarostů nad rámec ustanovení § 71 až § 75 zákona o obcích mohou být souladná s právními předpisy

pouze tehdy, pokud jsou odůvodněna výkonem činností, které jdou nad rámec výkonu funkce starosty či místostarosty.

[6] Napadená usnesení zastupitelstva proto dle soudu nemohou obstát z hlediska jejich zákonnosti, obzvlášť pokud by se mělo vskutku jednat po právní stránce o finanční dary (tj. bezúplatná plnění), jak konstantně tvrdil žalovaný. Připuštění takového postupu, kdy by obec mohla členům svých samosprávných orgánů poskytovat neodůvodněné peněžité dary, by v konečném důsledku vedlo k nekontrolovanému rozdělování veřejných prostředků ve prospěch těchto osob vykonávajících veřejnou funkci, jež není možné akceptovat.

[7] Jedinou možností, při které by bylo možné napadená usnesení považovat za souladná se zákonem, by bylo, kdyby žalovaný tvrdil a prokázal, že se přes označení finančních částek jako dary jednalo fakticky o odměny za výkon konkrétních činností vykonávaných nad rámec funkce starosty či místostarostů. Jak totiž správně poukázal žalobce, jakákoliv odměna může být členům obecního zastupitelstva přiznána pouze v případě, že s tím počítá zákon o obcích. Pokud určitý druh odměny zákon nezná, je nepřipustné, aby takovou odměnu zastupitelstvo obce přiznalo, neboť k tomu nemá pravomoc. Uvedený závěr vyplývá jak z již uvedených zákonných ustanovení, tak ze soudní judikatury (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2012, č. j. 28 Cdo 2126/2011 – 149).

[8] Nebylo tvrzeno, natož prokázáno, že by mezi žalovaným městem a jeho starostkou (místostarosty) byla uzavřena jakákoliv pracovní či jiná smlouva na výkon takových činností, která by odůvodňovala jejich honorování nad rámec zákona. U některých z činností, které soud vzal za relevantní z hlediska posuzování zákonnosti přijatých usnesení, navíc nemůže být pochybnost, že s výkonem funkce starosty (místostarostů) přímo souvisí (reprezentace města při společenských a kulturních akcích, spolupráce se zájmovými celky a organizacemi ve městě, spolupráce s ostatními družebními obcemi, činnost ve sdružení obcí Hlučínska, které lze nepochybně podřadit pod zastupování obce navenek podle § 103 odst. 1 zákona o obcích), ale také ostatní činnosti (podíl na investičních akcích obce, příprava a realizace cyklostezky z obce, zapojení města do kotlíkové dotace, podíl na knižní publikaci), které nelze bez dalšího podřadit pod konkrétní zákonné ustanovení § 103 zákona o obcích či organizačního řádu žalovaného města, patří mezi běžné záležitosti, jež jsou v zájmu obce a občanů, které obec prostřednictvím svých orgánů v samostatné působnosti zabezpečuje a za které členům orgánů obce náleží zákonná odměna. Poskytnutí jiných peněžitých odměn nad rámec zákona však neodůvodňují.

[9] Nedůvodným shledal krajský soud taktéž odkaz na metodické doporučení Ministerstva vnitra, neboť v citaci z tohoto metodického doporučení použité žalovaným se výslovně uvádí, že vlastní výkon funkce je honorován odměnou za výkon funkce a jiné než peněžité odměny za jeho výkon poskytnout nelze. Skutečnost, že si zastupitelstvo obce nesprávně vyložilo příslušné metodické doporučení, nemůže být důvodem pro zamítnutí žaloby.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[10] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalovaný (stěžovatel) kasační stížností.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti rekapituluje dosavadní průběh řízení, ve kterém opakovaně poukazoval na to, že ve všech případech se jednalo o dary, které nesouvisí s výkonem funkce, což vyplývá z předmětných usnesení zastupitelstva. Stěžovatel opakovaně argumentoval, že k poskytnutí daru jej opravňuje § 85 písm. b) zákona o obcích, přičemž takové dary jsou rovněž standardně poskytovány fyzickým i právnickým osobám (např. spolkům, handicapovaným osobám apod.). Poukazoval též na řadu činností, které obdarovaní vykonávali bez nároku na honorář, a to nad rámec svých povinností plynoucích z výkonu funkce starostky, resp. místostarostů města (předčítání dětem v mateřské škole, přednášky na univerzitě třetího věku, účast na charitativních akcích apod.).

[12] Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil rozhodnou právní otázku. Předně konstatuje, že problematika poskytování darů členům zastupitelstva nebyla v době přijetí napadených usnesení zákonem o obcích vůbec řešena, judikaturou pak jen okrajově. Zároveň dle stěžovatele nelze přehlížet, že udělování darů starostům, místostarostům či jiným členům zastupitelstva je v poměrech municipalit běžnou praxí a nejde o žádný exces.

[13] Stěžovatel odkazuje na čl. 95 odst. 1 Ústavy a uvádí, že pouze rozpor se zákonem by mohl odůvodňovat zrušení usnesení zastupitelstva soudem, žádné jiné právní předpisy nemohou být pro soud relevantní. Z § 85 písm. b) zákona o obcích neplyne jakékoliv omezení, pokud jde o osobu obdarovaného. Ani systematickým výkladem zákona o obcích v tehdy platném a účinném znění nelze dojít k závěru, že by poskytnutí peněžitého daru starostovi, resp. místostarostům obce, bylo zakázáno nebo jakýmkoliv způsobem limitováno.

[14] Stěžovatel namítá, že rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 28 Cdo 2126/2011 - 149 na projednávanou věc nedopadá, neboť v daném případě rozhodlo zastupitelstvo obce o poskytnutí jakési kompenzace (mimořádné odměny), kterou však zákon neznal a zastupitelstvo nemělo pravomoc o takové mimořádné odměně rozhodnout. V nyní posuzovaném případě byla ovšem pravomoc zastupitelstva stěžovatele výslovně založena § 85 písm. b) zákona o obcích.

[15] Stěžovatel dále namítá, že žádné ustanovení zákona o obcích explicitně nevyžadovalo, aby usnesení zastupitelstva obce o poskytnutí daru bylo odůvodněno. Tento požadavek plyne jen z metodik Ministerstva vnitra (srov. Metodika ministerstva vnitra ČR, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly č. 5. 2. podle právního stavu k 30. 6. 2014), která však nemá a nemůže mít závazný charakter. Ačkoli krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku na metodiku Ministerstva vnitra přímo neodkazuje a zmiňuje ji jen v souvislosti s tím, že si ji stěžovatel údajně chybně vyložil, stěžovatel nemá pochybnosti, že z ní při konstrukci svého odůvodnění vycházel. Pokud by totiž krajský soud vycházel ze zákona o obcích platného a účinného v době přijetí usnesení, nemohl by k takovému závěru vůbec dospět.

[16] Ani závěr krajského soudu, že peněžitá plnění by byla poskytnuta v souladu se zákonem, pokud by se jednalo o odměnu za činnosti nesouvisející s výkonem funkce, nemá oporu v zákoně.

[17] Stěžovatel dále uvádí, že metodiky vydané Ministerstvem vnitra k řádnému poskytnutí daru jsou vágní a nejasné, cituje části jejich znění a uzavírá, že se v čase vyvíjely a nejsou konzistentní. Tyto dokumenty mohou do jisté míry sloužit jako vodítko pro soud, nemohou však tvořit základ nebo podstatnou část jeho argumentace. Přesně to však krajský soud učinil, byť se to snaží v napadeném rozsudku zastříit.

[18] Závěrem stěžovatel konstatuje, že v důsledku nesprávného posouzení právní otázky je odůvodnění rozsudku krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nepřesvědčivé.

[19] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že po posouzení obsahu a skutečné povahy peněžitých plnění dospěl k závěru, že se jedná o druh odměny pro členy zastupitelstva města, který zákon nepřipouští – bez ohledu na to, jak je stěžovatelem nazýván. Skutečnost, že v dané věci nešlo o dary fyzickým osobám v jejich pravém slova smyslu, a již vůbec ne o případy srovnatelné s poskytováním darů např. handicapovaným osobám [naopak – jednalo se svým způsobem jen o kompenzaci absence kategorie další (mimořádné) odměny, kterou zákon o obcích po předchozí právní úpravě nepřevzal], naprosto dostatečně vyplývá z vyjádření města Kravaře a podkladových materiálů („pozváněk“).

[20] Stěžovatelem dodatečně jmenované činnosti (předčítání dětem v mateřské škole, přednášky na charitativních akcích apod.) nebyly podkladem pro příslušný orgán města, který byl jako jediný oprávněn k rozhodnutí o poskytnutí finančních prostředků – tudíž jsou zcela bezpředmětné. Ani jednu z činností uvedených v podkladech dle žalobce nemohla z povahy věci učinit „pouze“ fyzická osoba [tj. možný příjemce daru podle § 85 písm. b) zákona o obcích], aniž by tak činila na základě určité smlouvy či zmocnění, příp. z titulu funkce. Členové zastupitelstev jsou také fyzickými osobami, bez hodnocení důvodů pro poskytnutí peněžitých darů by však konstrukce celého systému odměňování členů zastupitelstev, včetně zákonných limitů výše odměn, a celá řada zákonných ustanovení upravujících povinnosti při hospodaření s veřejnými prostředky, postrádala smysl. K metodikám žalobce uvádí, že ačkoliv se jeho stanovisko v průběhu času vyvíjelo, podstata zůstala stejná, a to že peněžitě dary nelze poskytovat za výkon funkce a v souvislosti s funkcí.

[21] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[23] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatel v závěru své kasační stížnosti vznesl. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je zejména takové rozhodnutí, u něž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). V nyní projednávané věci se však o takovou situaci nejedná. Krajský soud jasně uvedl, z jakých úvah vycházel a proč nevyslyšel argumentaci stěžovatele. Sám stěžovatel uvádí, že rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné z důvodu jeho nepřesvědčivosti způsobené nesprávným právním hodnocením věci. Nesouhlas stěžovatele s právním názorem krajského soudu však nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Samotná věcná správnost rozsudku bude předmětem dalšího přezkumu.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že soud je oprávněn zrušit usnesení zastupitelstva pouze pro rozpor se zákonem. Ten však neshledává, neboť zákon o obcích nezapovídá poskytnutí daru zastupitelům. Dále se stěžovatel domnívá, že krajský soud nepřipustně vycházel z metodiky Ministerstva vnitra, která není závazná.

[26] Se stěžovatelem lze souhlasit, že metodické doporučení vydávané Ministerstvem vnitra není právním předpisem, není tedy závazné pro obce, ani pro soud. Cílem takového doporučení je usnadnění orientace v právních předpisech a sjednocení praxe ve veřejné správě. Pokud má však soud za to, že právní názor vyjádřený v metodice je správný, nic nebrání tomu, aby z metodiky v rámci své argumentace vycházel. Nikoliv však proto, že se jedná o metodiku, ovšem z důvodu správnosti metodickým doporučením podávaného výkladu.

[27] Stěžovateli lze též přisvědčit, že zákon o obcích mu dává možnost udílet dary a okruh příjemců nijak neomezuje. Krajský soud však správně vysvětlil, že je-li dar poskytnut bez rozlišení starostce a místostarostům s totožným odůvodněním, které odkazuje na značnou osobní angažovanost při plnění úkolů, které však lze podřadit pod kategorii úkolů vyplývajících z jejich funkce, nejedná se ve skutečnosti o dar, ale o odměnu zastupitelům. Odměňování zastupitelů je upraveno v § 71 a násl. zákona o obcích.

[28] Dle § 71 zákona o obcích:

(1) Členům zastupitelstva obce, kteří jsou pro výkon funkce dlouhodobě uvolněni, (...) poskytuje obec za výkon funkce uvolněného člena zastupitelstva obce odměnu podle tohoto zákona. Odměna se vyplácí z rozpočtových prostředků obce.

(2) Odměnou se rozumí peněžitá plnění poskytovaná obcí uvolněným členům zastupitelstva obce za výkon jejich funkce; za odměnu se nepovažují plnění poskytovaná v souvislosti s výkonem jejich funkce podle zvláštních právních předpisů, zejména cestovní náhrady.

(3) Odměnou podle odstavce 1 je

a) měsíční odměna,

b) odměna při skončení funkčního období.

[29] Z uvedené citace je zřejmé, že za výkon funkce uvolněným členům zastupitelstva náleží odměna, nikoliv jiné finanční ohodnocení, například prostřednictvím daru. Odměnou je měsíční odměna či odměna při skončení funkčního období. S jiným typem

odměny zákon o obcích ve znění účinném ke dni rozhodování zastupitelstva stěžovatele o napadených usneseních nepočítal.

[30] Proto není možné fakticky takovou odměnu udělit, ani pokud je formálně označena jako dar. Dle § 555 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku se právní jednání posuzuje podle svého obsahu. Jsou-li tedy důvodem pro udělení „daru“ úkony spojené s výkonem funkce v místní samosprávě, nejedná se o dar, ale odměnu za výkon funkce.

[31] Z výše uvedeného důvodu je pak zcela přiléhavý i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2012, č. j. 28 Cdo 2126/2011 - 149, na nějž odkázal krajský soud. V dané věci zastupitelstvo schválilo odměnu zastupitelů ve výši trojnásobku měsíční odměny jako kompenzaci za nemožnost vyplacení odstupného v situaci, kdy se vzdal funkce člena rady města. Zákon o obcích však počítal pouze s odměnou v případě zániku mandátu člena zastupitelstva, nikoliv vzdání se funkce člena rady. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„jakákoliv odměna může být členu zastupitelstva přiznána pouze v případě, že s tím počítá zákon o obcích. Pokud určitý druh odměny zákon nezná, je nepřipustné, aby takovou odměnu zastupitelstvo obce přiznalo, neboť k tomu nemá pravomoc. V opačném případě by docházelo k nekontrolovanému rozdělování veřejných prostředků, jež není možné akceptovat“*.

[32] Ačkoliv skutková situace v dané věci nebyla zcela totožná s nyní projednávanou, právně je třeba tyto případy posoudit obdobně.

[33] Ani skutečnost, že zákon o obcích nevyžaduje, aby bylo udělení daru zastupitelstvem odůvodněno, není relevantní. Vzhledem ke skutečnosti, že zastupitelstvo hospodáří s veřejnými prostředky z rozpočtu obce, je žádoucí, aby jejich rozdělení a použití bylo dostatečně odůvodněno a umožnilo tak v souladu se zásadou transparentnosti, jež je jedním ze základních kamenů dobré správy, efektivní kontrolu, ať už ze strany občanů či orgánů pověřených k dohledu. Nadto v nyní projednávané věci, kdy napadená usnesení obsahovala odůvodnění, není na místě krajskému soudu vytýkat, že z těchto odůvodnění vycházel.

[34] Krajskému soudu je třeba přisvědčit i v tom, že za rozhodné skutečnosti pro posouzení důvodů darů označil ty, které byly uvedeny v materiálu předkládaném tajemníkem městského úřadu a doporučeném Radou města Kravaře, neboť z těchto skutečností vycházeli při svém hlasování o poskytnutí „darů“ i členové zastupitelstva. Z tohoto materiálu vyplynulo, že peněžité dary byly navrženy s ohledem na osobní angažovanost jmenovaných (starostky a místostarostů) při zajištění a realizaci investičních akcí města Kravaře, přípravách realizace cyklostezky, prodeji pozemků pro výstavbu rodinných domů, zapojení města do spolufinancování tzv. „kotlíkových dotací“, činnosti ve Sdružení obcí Hlučínska, reprezentaci města při kulturních a společenských akcích, spolupráci se zájmovými spolky a družebními organizacemi a vydání knižní publikace „Kravařští ve víru staletí II“. Další aktivity, kterými žalovaný až následně odůvodňoval poskytnutí daru, jako například čtení dětem ve školce, přednášky na univerzitě třetího věku či účast na charitativních akcích, nejsou pro posouzení povahy darů rozhodné, neboť tyto informace nebyly podkladem pro hlasování zastupitelů.

[35] Nejvyšší správní soud si je vědom, že k 1. 1. 2018 byl zákon o obcích změněn zákonem č. 99/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení),

ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony tak, že v § 71 odst. 4 přímo zakotvil zákaz poskytnutí daru členovi zastupitelstva v souvislosti s výkonem funkce. V nyní projednávané věci však tato skutečnost nemá žádný vliv.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[37] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[38] Osoby zúčastněné na řízení mají v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Osobám zúčastněným na řízení žádné takové náklady nevznikly, proto nemají právo na jejich náhradu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu